

บทที่ 351

พระสงฆ์จำเป็น

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นับถึงวันนี้ก็กว่า 20 ปีแล้ว เพราะการเขียนบทสวดถวายแด่พระองค์นี้เอง ทำให้ลูกค่อยๆ ค้นพบพระองค์ผ่านการศึกษาพระวาจา เพื่อหาบทที่เข้ากับบทสวดที่ลูกเขียนได้ นับเป็นพระพรสูงสุดที่พระองค์ทรงเตรียมประทานให้แก่ลูก โดยที่ลูกเองก็ไม่ทราบเลยในตอนต้น

ตอนที่ลูกเพิ่งเริ่มเผยแผ่บทสวดของลูกใหม่ๆ ลูกปรารถนากับลูกสาวคนเล็กที่พิมพ์ให้ลูกว่าจะมีคนอ่านบทสวดของหม่ามีใหม่หนอ ลูกสาวตอบว่า “มีสองคนแน่นอนค่ะ หม่ามีและหนูค่ะ ☺☺” มาถึงวันนี้มีผู้อ่านจำนวนไม่น้อย ทั้งในรูปแบบของจดหมายและอีเมล และเพื่อนๆ ที่อ่านก็ไม่ใช่คริสตชนทั้งหมด มีเพื่อนที่นับถือศาสนาหลักของประเทศไทยเราหลายคนก็ขอให้ลูกส่งบทสวดให้พวกเขาอ่าน บางคนก็สนใจในหลายเรื่องที่ลูกเขียน บ้างก็ถามถึงเรื่องราวของศาสนาเราในเชิงอยากรู้อยากเห็น บางคนก็ถามในเชิงลึกๆ ก็มี ทุกครั้งลูกจะตอบเพื่อนๆ แต่ละคนด้วยความยินดี

แต่มีครั้งหนึ่งที่ลูกตั้งตัวไม่ทัน และก็ตกใจไม่ทราบจะทำตัวอย่างไรดี

มีเพื่อนคนหนึ่ง เขามีตำแหน่งไม่เล็กเลยในวงการยุดิธรรมของประเทศ เขาเป็นผู้ที่ศรัทธาในศาสนาของเขา และเขาก็ได้บวชบรรพชาทดแทนพระคุณมารดาของเขาแล้วด้วย เขาเป็นอีกหนึ่งที่รับบทสวดของลูกเป็นประจำ

วันหนึ่ง อยู่ๆ เขาก็โทรศัพท์มาหาลูก

“พี่ครับ ผมมีเรื่องจะขอให้พี่ช่วย”

“ยินดีค่ะ มีอะไรคะ”

“ผมจะขอแก้บาปกับพี่”

ลูกอึ้ง วินาทีนั้น ลูกตกใจเพราะเป็นประโยคที่ลูกไม่ที่เคยคาดคิดว่าจะมีใครมาพูดกับลูก

“ไม่ได้หรอกค่ะ พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ถึงจะโปรดบาปให้ใครได้”

“ได้โปรดเถิดครับ ผมมีเรื่องๆ หนึ่งที่ผมทำเมื่อสิบกว่าปีก่อน ที่ผมบอกใครไม่ได้ แต่มันอยู่ในมนตรกรรมของ ผมมาตลอด และในศาสนาของผม ใครทำผิดบาปอะไรไว้ก็ต้องชดใช้กรรมนั้น แม้คนนั้นจะทำความดีอีกมากมาย ก็ไม่สามารถลบล้างบาปนั้นได้ ผมอ่านบทสวดของพี่มาตลอดและทราบว่าพระเจ้าของพี่ทรงอภัยบาปของคนที่สำนึกผิดได้ ผมอยากแก้บาป แต่ผมไม่ใช่คนคริสต์ และไม่รู้จักพระสงฆ์คริสต์องค์ใดเลย พี่โปรดช่วยผมนะครับ”

น้ำเสียงของเพื่อนคนนั้นในขณะนั้นร้อนรน ทุกข์ร้อนและฟังดูจริงจังในการจะสารภาพบาปกับพระเจ้า ลูกรู้สึก ว่าหากลูกเมินเขา ไม่ช่วยเขาในวินาทีนั้น เขาคงเตลิดเปิดเปิงไป แล้วลูกก็นึกขึ้นได้ว่า ลูกเคยได้ยินมาว่าในโอกาสที่ไม่มีพระสงฆ์และมีคนที่ต้องการรับศีลล้างบาปจริงๆ ในกรณีฉุกเฉิน พระวาสาสามารถล้างบาปให้ได้ ลูกจึงตัดสินใจ สวดขอ(อนุญาต)พระก่อนจะพูดกับเพื่อนผู้นี้ว่า

“พี่ไม่ใช่พระสงฆ์ แต่พระเจ้าของพี่มีพระทัยดีและเป็นพระเจ้าของทุกคน พระองค์ทรงยินดีรับฟังและอภัยบาปแก่ผู้ที่สำนึกผิด เกิดอะไรขึ้นคะ”

เขาพร่ำพรูให้ลูกฟังถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมา

“สิ่งที่ผมทำไป มันผิดตรงไหนโมฆกรรมของผมมาตลอด ผมรู้สึกผิดแต่ไม่ทราบจะทำอย่างไร เพราะผมได้ทำไปแล้ว พี่ช่วยสวดให้พระเจ้าอภัยให้ผมด้วยนะครับ”

“พระเจ้าทรงได้ยินที่คุณสารภาพแล้ว พี่จะสวดภาวนาขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้คุณ พี่มั่นใจว่าพระเจ้าได้อภัยให้คุณแล้วละ ตั้งแต่ตอนที่คุณคิดจะสารภาพกับพระองค์ผ่านพี่นะ”

“โอ! ขอบพระคุณพี่มากจริงๆ ผมรู้สึกเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก มันทุกข์ทรมานผมมาสิบกว่าปีแล้ว ขอขอบคุณพี่อีกครั้งหนึ่งและขอบคุณพระเจ้าของพี่ด้วย”

น้ำเสียงของเพื่อนคนนี้ฟังร่าเริงและสดชื่นเหมือนต้นไม้ยามได้ฝน ไม่เหมือนเมื่อกี้ตอนเพิ่งโทรมาเลย

ลูกก็พลอยมีความสุขกับเขาไปด้วย

คืนนั้นลูกสวดภาวนาต่อพระองค์ ขอโทษพระองค์ที่ลูกได้ทำหน้าที่พระสงฆ์จำเป็นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากใคร และสวดทูลขอพระองค์ได้โปรดอภัยโทษบาปให้แก่เพื่อนผู้นี้ และขอบพระคุณพระองค์ในการทรงอภัยโทษบาปให้แก่เขาและมนุษย์ทุกคน

ลูกหลับปุ๋ยอย่างมีความสุขที่สุด

แล้วลูกก็มาคิดต่อว่า พวกเราคริสตชนช่างโชคดีอะไรเช่นนี้ที่มีพระเจ้าที่ทรงพระทัยดีและพร้อมที่จะอภัยโทษบาปให้แก่มนุษย์ทุกคนที่เสียใจและสำนึกผิดในบาป

แล้วพวกเราคริสตชนทั้งหลายสำนึกในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไหม หรือเรา take God for granted?

ลูกคนหนึ่งก็ทักทายและขอขอบพระคุณพระองค์ในพระพรและพระคุณทั้งหลายทั้งปวงที่ทรงประทานให้แก่มนุษยชาติอย่างสิ้นสุดจิตใจ พระเจ้าข้า ☺

**“ท่านทั้งหลายอภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ได้รับการอภัย
ท่านทั้งหลายไม่อภัยบาปของผู้ใด บาปของผู้นั้นก็ไม่ได้รับการอภัยด้วย” ยอห์น 20:23**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

